

FRÄMLINGEN I FALUN

Den polisanmälan som knackades ner tidigt denna junimorgon hölls i samma lakoniska ton som polisanmälningar brukas hållas, vare sig det gäller cykelstölder, krogslagsmål eller mord:

Tid som i fält 31 ringde kasernvakten I 13 och meddelade att det förekom skottlossning i skogspartiet omkring restaurant Kullen.

Polispersonal sändes till platsen och påträffade minst 5 döda personer.

I ett senare skede i samband med att den misstänkte skulle gripas avlossades skott mot de polismän som anmodat honom att släppa vapnet. Vid beskjutningen träffades det tjänstefordon man tagit skydd vid.

I fält 31 står:

V-dag L

Brottsdatum 94-06-11

Klockan 02.38

Efter de knapphändiga uppgifterna om vad som inträffat finns namnen och personnumren på de döda. Sju personer, fem kvinnor och två män. Den äldsta blev 35 år, den yngsta 20 år.

Ingen av dem kände gärningsmannen. Så vitt är bekant hade ingen av dem ens sett honom under kvällen eller natten, förutom som en plötslig skugga bland träden, en bit upp längs stigen där den böjer sig en aning. Antagligen hann de aldrig uppfatta vad som hände.

Vad återstår?

Ett par svarta läderskor, ett cigarrettpaket, ett läppstift, ett par svarta strumpbyxor, en svart klänning med blommönster. Klänningen och strumpbyxorna är söndertrasade. På ena skon finns en blodfläck.

De hade haft en fantastisk kväll. Hela veckan hade varit fantastisk. De hade legat ute i tre dagar, i tält, i uniform, och övat sådant som lottor brukar öva. Vädret hade inte kunnat vara bättre. Det hade varit en fin sammanhållning. Befälen hade varit jättebra. De skulle ha så mycket att berätta när de kom hem igen.

Efter den gemensamma middagen på regementet hade de gått ner på stan. Klockan var väl tio ungefär. Det var ett synnerligen glatt gäng, tre officerare och tretton lottor. De hade druckit vin, ätit gott och sjungit för varandra.

Vad återstår?

Minnen.

- Varför stoppade du inte honom? frågade en pappa.

Hans dotter var död. Hans frågade riktade sig till en av de tre officerarna.

- Vad skulle jag svara? frågar denna officer när han en sen eftermiddag många månader senare står på den plats där han försökte övertyga den som i gryningen skulle kallas den misstänkte om att allt skulle gå över, sorgen förflyktigas. Det är så där med kvinnor. Det går över. Gå hem och sov nu.

- Vad svarade du?

- Jag grät.

Han sväljer hårt.

- Alla grät.

Vad återstår?

Sorg.

Hat.

- Jag orkar inte längre, säger en pappa i en intervju i *Expressen*. Han går sjukskriven och har sagt upp sig från sitt arbete som skolvaktmästare. Det var hans enda barn, en son som hette Johan och som brukade praktisera på pappans arbete. Det var hans enda barn som råkade cykla förbi och möta gärningsmannen på hans väg ner mot stan, från den plats där uppe i parken där fem unga kvinnor låg och dog medan solen gick upp.

Inget mer?

Frågor.

- För mig var han en hjälte, säger A. Han var som en bror, en storebror, i tio år.

"Lugn och metodisk. Man lyssnar på honom", skriver en soldat efter att ha haft honom som befäl i tio månader.

- Bäst gillade han att ligga i skogen under någon gran, säger kollegan F. Han gillade inte kasernlivet.

- Han hade sunda grundläggande värderingar, säger hans överordnade, överstelöjtnant T.

Efter den militära grundutbildningen får han omdömet *mycket god* i frågan om

o psykisk stabilitet

o pålitlighet

o ansvarskänsla/omdöme

Bedömningen är undertecknad den 15 januari 1990.

- Jag förstår ingenting, säger äldre vännen och skyttekamraten G. Vi som har känt honom sen barnsben förstår ingenting. Absolut ingenting. Men jag vill inte prata om det. Tyvärr.

Och ändå, säger A, det finns nånting där som förklarar vad som hände. Är det någon som skulle göra någonting, då är det "Mille". Jag har känt att det var något som inte stämt riktigt.

De träffades första gången på Vapendepån, en anrik vapenbutik som låg på Bergmästargatan i Falun. Det ligger hyreshus där nu. A gick i åttonde klass, Mattias hade börjat gymnasiet. De kom att umgås, bli nära vänner, utveckla en vänskap som avbröts först tidigt på morgonen den 11 juni 1994. De var på skjutbanan tillsammans, stack ut en helg med ryggsäck och tält, gick i fjällen, satt hemma hos varandra och tittade på video. När de blev något äldre var de ute på krogen ihop. Hade tjejer. De var som andra pojkar, bara det stora intresset för skytte och friluftsliv skilde ut dem. Men det var inte konstigare än att andra ägnar två kvällar i veckan och en helgdag åt att spela fotboll, och resten av fritiden åt att titta på, prata om, läsa om och tippa fotboll. De satt vid lägerelden, med en folkpilsner och en korvbit, och talade om allt mellan himmel och jord.

Men tidigt på morgonen den 11 juni står A förtvivlad på polisstationen i Falun, tillsammans med några av sina närmaste vänner. Det är gänget som står där. Bara Mattias, "Mille", saknas. De har kommit dit för att anmäla just honom: för misshandel, hot och gudvetvad. Och så får de veta, när de sitter där i ljusgården och försöker få någon ordning på händelseförloppet inför två tålmodiga polismän – faktiskt samma polismän som en dryg timme senare ska hejda den misstänktes framfart med ett pistolskott – att någon har skjutit uppe vid I 13. Det ligger fem skadade där, kanske döda. De vet med detsamma att det är "Mille". De är så säkra att

redan klockan fyra på morgonen ringer A från polishuset hem till "Milles" pappa och berättar att "Mille" skjutit flera personer till döds. Nej, de har inte fått bekräftat att det är "Mille", men de vet att det är han. De vet.

I det gäng som kom att utkristalliseras med skytte och friluftsliv som gemensam nämnare var Mattias den givne ledaren. De andra hade bara att ställa in sig i ledet. Det var inget snack om saken, det var bara så. "Mille" var ledaren.

Varför?

Han var bäst. Svårare är det inte. Han var bäst på sådant som detta gäng av tonårspojkar ville vara bäst på. Han visste allt om vapen. Han sköt bäst. Han kunde slå upp ett tält, och tända en lägereld. Han visste vad växterna, buskarna, blommorna hette. Han var teknisk. Praktisk. Han var stark.

Perfekt är ett ord som dyker upp.

"Mille" behövde aldrig bevisa att han var bäst, ingen utmanade honom. Ingen hade en tanke på att utmana honom. Han utstrålade självsäkerhet i en ålder då de flesta pojkar famlar fram i tillvaron. Redan i småskolan visste Mattias att han skulle bli yrkesmilitär. Han hade inte en tanke på något annat yrke. Han var självklar.

Han mätte inte mer än 1,70 i strumplästen, men han såg längre ut. Han var välbyggd. Han utstrålade självförtroende. Ingen gick på honom på stan, ingen muckade gräl med honom på krogen. "Om han hade varit en älg", säger A, "hade han haft den största kronan i skogen." Det hade i alla fall sett så ut.

- För mig var han en hjälte, säger A.

Det finns klasskamrater som beskriver honom som udda. Att han gick för sig själv. Att ingen lärde känna honom. Men så är det ofta med dem som redan vet vad de ska göra i livet, vare sig de nu ska bli skådespelare, jurister eller yrkesmilitärer. De finner skolkamraterna ointressanta, omogna. De vet inte riktigt vad de ska prata med dem om, de delar ju inte deras intressen. De söker sina likar, såsom Mattias sökte sina likar och fann dem i några av dem som brukade hålla till nere på Vapendepån. Bara där, i gänget, kunde han spela sin roll helt och fullt. Också de ville bli militärer, eller poliser, men bara för "Mille" var det självklart. De andra kom aldrig att förverkliga sin dröm.

- För mig var han ett föredöme, säger A.

Dessa pojkar som var på väg att bli män lekte inte krigslekar i skogarna runt Falun. Rambo var inte föredömet, snarare Robin Hood. De var stigfinnare snarare än krigare, satte redbarhet framför stridsduglighet, om de måste välja, ära framför muskler och kaliberstorlek. För Mattias hägrade inte kaserngårdens regelverk, utan övningarna i fält. Det var inte till gymmet han sökte sig på lediga stunder, hellre en tvådagarsvandring runt Runn. Och så skjutbanan. Alltid skjutbanan.

Det finns en historia från hans värnplikstjänstgöring som placerar Mattias Flink i en annan roll än den massmedia placerat honom i när de skriver om en "vapenfixerad Rambotyp" (*Dagens Nyheter* 13 juni 1994) eller "stridis och krigsromantiker" (*Aftonbladet* 12 juni 1994). Två soldater var uppenbarligen inspirerade av VAM, Vitt Ariskt Motstånd, kanske medlemmar, och bedrev ideologiskt krypskytte på kompaniet. Det påstås att Flink var den som först av alla gick emot dem, argumenterade mot deras rasistiska yttranden och fick kompaniet att svänga från passivt tigande till avståndstagande. Det var Flink som vågade stå upp för det han ansåg vara rätt. Det var han som såg till att VAM:arna isolerades, och därmed oskadliggjordes.

Han lyssnade på Bruce Springsteen, inte på Ultima Thule.

Men om vi håller oss kvar på regementet, och lämnar kamratgänget en stund, tonar det fram en annan bild av Mattias Flink. Det är som om det är två olika personer som beskrivs. Det är ingen hjälte som tonar fram i kollegornas berättelser eller i dokumenten som beledsagar hans militära bana, men inte heller en "vapenfixerad Rambotyp". Inte ens den "mönstersoldat" som regementets chef, överste Lars Wallén, påstår att han var.

- Han gick på ett speciellt sätt, säger ett befäl som hade honom som soldat. Med långa kliv.

Mattias Flink gick med långa bestämda kliv, alltför långa för hans ringa längd. Han drog ut på steget aningen för långt, satte bestämt ner foten med raka ben, som en tennsoldat. Det såg lite konstigt ut, som om han inte riktigt ville acceptera sina en och sjuttio.

Det är vad de tänker när de tänker på Mattias Flink.

Han gjorde sin militärtjänst vid spaningskompaniet. Det bör ha passat honom. Spaningskompaniet ligger ute i fält, med uppgift att sondera terrängen, hämta in

information om fiendens truppflyttningar, uppgifter som kräver god fysik och ett gott psyke, omdöme och handlingskraft. Det kräver att man gillar att vara ute i naturen. Ordergivningen är en annan än kaserngårdens; stillsammare, intimare. Exercisen får lämna plats åt ålning medelst hasning. Han klarade sig bra, mycket bra till och med. Anförtrodde man en uppgift till Flink visste man att den skulle bli genomförd. Man kunde lita på honom. Han gjorde alltid sitt yttersta. Han var, påpekas i betyget efter värnplikstjänstgöringen, "intresserad, vetgirig, framåt". Men han brast vad beträffar initiativkraften, i ledarförmågan. När vännerna talar om "Mille" som älgen med den största kronan i skogen, tyckte sig hans överordnade lägga märke till brister i utrustningen. Efter den första officersutbildningen i Umeå fick han blott ett godtagbart betyg - motsvarande 2 poäng i en skala 1-4 - i initiativförmåga och förmåga att agera i nya situationer. "Kan ibland ge ett osäkert intryck - har svårt att drilla truppen", sammanfattar utbildningsledningen. "Bör förbättra: ta egna initiativ! pröva egna idéer!"

Mattias Flink var osäker, brast i självförtroendet.

"Behöver relativt stor handledning", skriver utbildningsledningen.

I kamratgänget, på fritiden, tycks det bara finnas en sak i huvudet på Mattias Flink.

"'Mille' var alltid grön, vare sig han var i det militära eller civil", som A uttrycker det.

Alla samtal slutade på ett eller annat sätt i det militära. Det var där han kände sig hemtam, där hans tunga löpte fritt och otvunget, där hans tankar befann sig. Han var som fotbollsälskaren som känner sig hemmastadd först när han får dra sig undan i en vrå med sina gelikar och ge sig hän, utan förbehåll. Mattias Flink diskuterade jobbet, var han än befann sig. Utom på jobbet.

För så var det. På jobbet, på detta Dalaregemente som ligger högt över staden, där utmärkte han sig inte. Han befann sig någonstans i mitten, en medelmått, med vissa utmärkande färdigheter. Han var duktig på vapen, kunde vapen, vilket inte är konstigt med tanke på att farfar var vapensmed och pappa fortsatt den banan. Han hade licens på tio vapen - sju gevär, två pistoler, en revolver - och kunde ofta ses på polisens inneskjutbana i Falun. Han var ägare till en Glock 18, en automatpistol som används av polisens anti-terroriststyrka, men är ytterst sällsynt i privat ägo. På regementet var han utsedd till kontaktman för finkalibriga vapen, vilket betyder att han gjorde sådant som att ta emot och föra ut ny information. Han var duktig

tävlingsskytt, men inte den bästa på I 13. Han läste om vapen, diskuterade vapen, men *vapenfixerad* – den term som ofta använts i massmedia, vilket ger intresset en sjuklig anstrykning – är inte alldeles lätt att använda. På jobbet, bland de andra officerarna, tycks han inte ha fört tankarna åt det hållet. Han var, där som i andra frågor, tillbakahållen. Han var omtyckt som kamrat och kollega men gjorde inget väsen av sig.

Vad de inte visste var att han gick beväpnad nere på stan, med pistolen bak i byxlinningen eller i ett axelhölster under jackan.

När den kull soldater som muckade våren 1993 skulle betygssätta sina officerare var det ett namn som ständigt återkom i de handskrivna formulären: "Sergeant Flink är bra." "Helt underbar." "Håller ordning på plutonen utan att använda kraftuttryck och trakassera oss soldater. Heja Flink!" "Sergeant Flink har varit väldigt bra." Så låter det rakt igenom. Flink gav order utan att skrika, han stod soldaterna nära, var vänlig, lyssnade. "Kanske lite stel", noterade dock en soldat.

I fält, under granen, kom han till sin rätt. På kaserngården var det annorlunda. Där gav han ett osäkert intryck, ett intryck av ansträngning. En officer uttrycker det som så att Flink ofta tycktes arbeta på gränsen av sin förmåga. På mässen, bland kollegorna, sade han inte mycket. Han deltog knappt i andra diskussioner än de som hade med jobbet att göra. Politik, samhälle, historia... Nej, han gav intryck av att inte följa med, att vara dåligt bevandrad. Allmänbildad? Nej, knappast. Han bröt upp tidigt de gånger han dök upp på mässen. Aldrig såg man honom berusad. Till regementets middagar kom han aldrig.

Enkelspårig är ett ord som man lätt tar till för att beskriva Mattias Flink.

Han var enkelspårig i sina intressen, men också enkelspårig i sitt sätt att betrakta sin omgivning. Han kategoriserade människor utan pardon, i "bra" och "dåliga", i sådana som han tyckte om och sådana han inte tyckte om. Det fanns "bra" och "dåliga" befäl, det fanns "bra" och "dåliga" kompisar. Komplikationer tyckte han inte om, sammansatthet var ett begrepp som inte fanns i hans föreställningsvärld. Du är för mig, eller mot mig. Vän eller fiende. Han fick som befäl kritik för att inte kunna se helheten. Han fastnade i detaljer. Han läste sig.

"Kanske lite stel", noterade soldaten.

Men han låste inte bara fast människor i enkla roller. Han låste inte bara fast sig själv i detaljer. Han låste fast varje grupp människor i sin närhet i fasta, bestämda positioner. Högst stod kollegiet, kollegorna på I 13. Där ville han höra hemma. Sedan kom gänget. Där hörde han hemma. Efter dem kom tjejerna. Där kunde man hämta styrka, ha skoj. Det finns alltid tjejer, menade "Mille", tjejer kommer och går, men kompisar... Det är svårt att få riktiga kompisar. Så man ger fan i kompisarnas tjejer. Man får inte låta en tjej komma i vägen för en kompis. Man får aldrig svika en kompis. Aldrig.

Mattias Flink tycktes inte ha svårt för tjejer, tvärtom. Kvinnor uppskattade honom för att han var artig, uppmärksam på ett lite gammaldags sätt. Han höll upp dörren, höll ut stolen, serverade maten. Han kunde uppvakta med chokladaskar och blommor. Han frågade granntjejen hur barnen mådde. Och det verkade inte ansträngt, påklistrat.

- En officer och gentleman?

- Ja, säger A. Det är det bästa man kan säga. Det stämmer precis.

Han hade flera förhållanden utan att det någonsin, så vitt är känt, hände något konstigt. Han hade ett förhållande som höll i ett år och som gänget tyckte var "perfekt". "Mille" och hans tjej tycktes hålla ihop utan ansträngning, utan att någon behövde underkasta sig den andre. De tyckte alla att det var så synd - och obegripligt - när "Mille" plötsligt bröt upp.

Men det är något som inte stämmer. Det finns en baksida, eller snarare en sida som vetter åt det okända, åt det landskap psykologer, domare, journalister försökt närma sig för att finna gåtan Mattias Flink. Det är inte det att han ibland strulade med tjejer, att han hade flera förhållanden samtidigt. Nej, det var hans svårigheter att umgås med tjejer som inte föll för honom, som inte lät sig imponeras. När kollegan F tog med honom hem till sig sinade snart samtalen mellan Flink och hans hustru. När han försökte tala om vardagen, när det inte fanns utrymme för att hålla ut stolen och räcka över en blomsterkvast, då föll han ur ramen. Då tystnade han. Det var kanske därför han inte dök upp på regementets högtidsmiddagar. Vad skulle han tala med en officersfru om, hon som redan hört om skjutbanor och fältövningar till leda? Det var kanske också därför som flera av hans förhållanden tog ett abrupt slut. Mattias

Flink höll inte i längden. Han tog slut någonstans bortom skjutbanan. Där finns ett stort öde landskap.

Och när M plötsligt en dag säger till Mattias att hon älskar honom, stiger också hon ur den roll hon tilldelats. Hon är ju gift med en kompis. Hon bryter mot reglerna.

Men också han bryter mot reglerna. Han sviker en kompis.

Här någonstans börjar Mattias Flink förlora kontrollen.

Det börjar alltså inte i mars, när han träffar sin stora kärlek E, vilket hävdas i dom och förundersökning. Det börjar tidigare, när M säger att hon älskar honom och han inte avvisar henne. Det är första gången han, i förtroende, talar med en kollega om att han varken vet ut eller in. Han säger att han funderar på att söka hjälp hos en psykolog. Kollegan blir förvånad – han har aldrig väntat sig detta förtroende – men uppmuntrar honom att söka hjälp.

Mattias Flink tar aldrig det steget. Men han börjar dricka mer.

Han skämmer ut sig på krogen, och blir utkastad. "Mille" ballar ur. Det har aldrig hänt förut. Det är något som inte stämmer.

När han så träffar E den 31 mars – angivet i fickkalendern: "träffade E" – drabbar hon honom med all den kraft som en kvinna kan drabba en man. Han är förälskad, ja. Men ordet täcker inte på långt när den känslostorm hon river upp inom honom. "Det var som om jorden hade tippat", säger A. Hon berör honom där ingen annan har berört honom. Hon kastar honom ur hans roll, bryter ner hans försvar, öppnar honom in mot ett okänt landskap där ingen förr har varit. Men där hon vill ha närhet, önskar han kontroll. Det är när han förlorar kontrollen som raset, sammanbrottet, inträffar.

Man bör komma ihåg att Mattias Flink har vuxit upp i en värld utan kvinnor.

Modern lämnade far och son när Mattias var sju eller åtta år gammal. Varför har han aldrig fått reda på. Modern flyttade plötsligt, från en dag till en annan, och fadern ville aldrig tala om det. "Mille" ville själv inte tala om det när kompisarna frågade. "Morsan" fanns där, han träffade henne några gånger om året, men han ville inte prata om henne. Han förstod henne inte. Han tyckte att hon svikit, men han hade aldrig förstått.

Män är alltid ensammare än kvinnor, men Mattias Flink var ensammare än de flesta.

Han släppte inte in någon innanför skalet. Men när E stormar in i hans liv tappar han

fotfästet i sin ombonade, regelstyrda, trygga värld. Han vill foga in henne i denna hans värld, hon vill stå utanför – och det begriper han inte. När hon ska flytta från sitt studentrum förstår han inte varför hon inte flyttar in hos honom, han har ju ett rum över. Han förstår inte hennes otvungna sätt att umgås med män. ("Hon var väldigt lättfotad", säger han i tingsrätten, och hans tunna röst får plötsligt en hård klang. "Man kunde uppfatta hennes sätt som en invit. Det kunde jag inte acceptera.") Han vill alltid gå hand i hand på stan, hon gillar det inte. Han tycker inte om att hon far iväg på spelmansstämmor, sover över där det passar och inte vill säga vid vilket klockslag hon ska komma tillbaka. När han själv ska berätta vad han har gjort under dagen är det som om han läste direkt från sin kalender, med klockslag och allt. Han ser dem som ett par, med förlovning och giftermål som naturlig följd. Hon är osäker, vill pröva sig fram.

Hon är, bör det tilläggas, bedårande vacker.

Och han, som tidigare aldrig har känt ens ett styng av svartsjuka, reagerar med ett raseri som väller upp inombords.

Efter en blöt fest tar han stryptag på henne (hennes version) – trycker ned henne på en stol (hans version). I fickkalendern står:

28 april EN MÅNAD SEN JAG TRÄFFADE E. JAG ÄLSKAR HENNE.

Höll på att dräpa henne

På valborgsmässoafton sover kollegan och vännen S över hemma hos E. Flink ringer upp och hotar honom. S blir rädd och håller sig undan.

Knappt två veckor senare ger "Mille" sig på A och ytterligare en kompis. Han blixtrar plötsligt till, slår A hårt i ansiktet. Han hotar att skjuta dem. Han gråter. Han sparkar. Han gråter igen. De har druckit mycket. De har under kvällen sagt till "Mille" att ringa S och be om ursäkt; man hotar inte en kompis. De har berättat att de vet att han vänstrat med kompisens hustru M. De har sagt att vi stryker ett streck över allt det där. Nu börjar vi om. Men han får lov att skärpa sig.

De springer i sicksack från hans lägenhet sedan de lämpat in honom där. De är rädda att han ska skjuta dem.

Nästa dag kräver de att han slutar att dricka sprit och genast söker upp en psykolog. Annars går de till polisen. Självsäger "Mille" att han ingenting minns.

I fickkalendern kan man följa hans väg till sammanbrottet, med allt spretigare bokstäver:

23 maj E KOM O. SOV ÖVER. DET VERKAR BRA

25 maj E 7-16

29 maj letade efter E

30 maj förbi vid E, skrev en lapp

31 maj skickade kort till E

2 juni 07.10 förbi vid E, ingen hemma

3 juni 19.40 helt knäckt, bara gråter

Inte ens de exakta tidsangivelserna ger någon trygghet.

Det finns de som tycker sig se katastrofen närma sig. En mamma till en i gänget varnar E. Hon ber henne att hålla sig borta. Det hon tycker sig se är något hon sett på nära håll tjugo år tidigare. När hon träffar "Mille" första gången reagerar hon som alla andra. "Han var så behaglig", säger hon. Men där finns ett stråk som hon först inte blir riktigt klar över. Det är först när hon en dag får se honom i högtidsuniform som hon slås av likheten med K, en ungdomsvän. De har båda det där trevliga, uppmärksamma sättet mot kvinnor, men där finns också ett gemensamt tillknäppt drag. Som om det är något som inte får komma fram.

K, som också var från Falun, sköt 1975 ihjäl en kvinna på gatan, med ett gevär. Efteråt försökte han ta sitt liv, men misslyckades. Hon hade varit hans fästmö, de skulle ha gift sig, men plötsligt hade hon lämnat honom. Han sade i förhöret att han inte förstod varför. Allt var ju klart.

Mamman varnar alltså E.

Men E tar inte varningarna till sig. Hon har svårt att frigöra sig från "Mille". Hon återvänder till honom. Hon är attraherad av honom. Hon förstår inte vilken krutdurk hon har att hantera.

Så - vad återstår?

Sista kvällen, nere på stan. Mattias Flink har varit i kyrkan, i högtidsuniform, och överlämnat en stor blomsterkvast till E. Hon har tagit sin examen samma dag, hon är färdig sjuksköterska. Det är ljuvligt väder. Han berättar att en menig har fått köpa blommorna, ty själv har han varit i Stockholm som livvakt till regementschefen. De flög i helikopter. Han har träffat ÖB. Det är en påhittad historia. Han dricker sprit

med en kompis. De går ner på stan. Han träffar E. Han vill diskutera, och han är full, han hänger över henne där hon sitter med sin mamma och sina väninnor, och hon ber honom att snälla, drick inte mer nu, sätt dig, men uppför dig, skäm inte ut dej. Han trycker ned henne på en soffa. Han blir utkastad.

De träffas igen ute på stan. Han grabbar tag i henne, men blir föst åt sidan och...

Å sen går Mille mot dom här bänkarna som står nedanför staketet där dom säljer glass och sen ställer han sej med utsträckta armar å säger jag... Ja, så står han, jag är odödlig, ingenting kan döda mej å det här är min stad nej, sa jag du är varken odödlig eller det är din stad, jag bor här precis lika mycket som du, försvinn ur min stad... å så sa han att ingenting kan döda mej, å han kunde döda alla andra sa han, men snälla Mattias sa jag och liksom å gud ska jag skratta eller gråta ungefär så jag sa ju det att sagofigurer dom är odödliga ibland men du är inte odödlig Mattias Kalle Anka fyller 60 år, det var igår det jag är odödlig... (*ur förhöret med E*)

Mattias Flink går hem, byter om till fältuniform, hämtar sin automatkarbin på regementet. För sista gången drar han ut i fält.

ANDERS SUNDELIN

Ur *Främlingen i Falun* (2002)